

sige, at saa kunde vi have sparet os megen Debat om det Spørgsmaal. Det ærede Medlem begyndte med at sige, at jeg havde ikke leveret nogen Dokumentation for, at det var Partiet Venstre, der, om jeg saa maa sige, havde yppet Militærstriden. Der overfor anførte det ærede Medlem, at det kunde lige saa godt være det radikale Parti, for det var af det radikale Parti sagt, at hvad der var iværksat af militære Foranstaltninger, laa indenfor Forudsætningen for de militære Love. Jeg maa da sige, at den Ytring hviler paa en efter min Mening ganske rigtig Opfattelse, denne Konstatering af visse Kendsgerninger er dog virkelig ikke at yppe nogen Strid, at min ærede Kollega Forsvarsministeren gentagne Gange har sagt dette, kan dog ikke vække nogen Strid, og jeg ved heller ikke af, at der er vakt nogen, før Valgbevægelsen tegnede sig ret stærkt paa Møder; og paa de Møder, jeg saavel som andre har set Referater fra, maa jeg dog sige, at de Angreb, som dør blev rettet paa Regeringen, havde deres Udspring i Behandlingen af Militærspørgsmaalet. Jeg har et Sted for nylig set refereret, at det ærede Medlem har sagt — det kan jo være galt, Referatet kan jo være forkert —, at det var ingen Skade til, om Grundlovens Ikrafttræden udsattes; det ærede Medlem kan jo bekræfte eller benægte Referatets Rigtighed. Jeg forstaar nu ogsaa meget vel det ærede Medlems Stilling. Han er af den Mening, at saaledes som Forholdene ligger, er det heldigt, at Grundlovens Ikrafttræden udsættes, det vil sige, at vi ikke faar Valg, men han vil forsøge at hævde, at det ikke er Partiet Venstre, der har foranlediget selve Debatten derom. Det tror jeg nu ikke, at han har Ret i, men til syvende og sidst er det jo temmelig ligegyldigt, hvis der virkelig er en almindelig Mening om, at det er heldigst, at Grundlovens Ikrafttræden udsættes, og at Valg ikke afholdes, før vi faar mere fredelige Forhold, end vi kunde have faaet, hvis vi nu var gaaet til en Valgagitation, og det militære Spørgsmaal var blevet rejst under denne.

Kragh: Jeg maa til den højtærede Finansministers Bemærkning om, at han har forstaaet mig saaledes, at jeg anser det for heldigt, at Valg ikke afholdes, naar det ikke kan undgaas, at man kommer ind paa visse Stridspunkter, sige, at den højtærede Minister har fuldstændig Ret heri. Men naar Konseilspræsidenten paa Møder ude omkring, længe efter at denne Debat var begyndt, hævdede, at det var Ministeriets Ønske og Villie, at Valg

skulde afholdes, maatte jeg gaa ud fra, at denne Debat dog ikke indtil da havde antaget og muligvis ikke vilde antage Former, som kunde give Anledning til Betænkelighed ved Valgenes Afholdelse.

Med Hensyn til den Overenskomst i Grundlovssagen, som jeg omtalte, og som ogsaa den højtærede Finansminister var inde paa, maa jeg sige, at jeg ikke her sigtede til Overenskomsten mellem samtlige Partier, men til den Overenskomst, som blev sluttet mellem Regeringen og nogle Repræsentanter for det daværende Højre, en Overenskomst, som altsaa maatte være bindende, synes jeg, for de Parter, som havde sluttet den, nemlig Ministeriet og Højre, men som ikke paa dette Tidspunkt kunde være bindende for os, da dens Enkeltheder slet ikke kom til andre Partiers Kundskab, altsaa heller ikke til Venstres.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, som den højtærede Minister igen var inde paa, hvem det er, der har yppet denne Strid, skal jeg sige, at det kan jo lyde meget smukt, at den Omstændighed, at man konstaterer det, som den højtærede Minister kalder en Kendsgerning, ikke paa nogen Maade er at yppe Strid. Den Kendsgerning, som man altsaa efter den højtærede Ministers Mening kan fremsætte, uden at nogen kan føle sig brøstholden derover, er den, at man i enhver Henseende ganske staar paa Grundlaget af 1909. Ja ja, lad gaa, men saa maa jeg dog sige, at naar vi fra vor Side i venlige Ord flere Gange har rost Ministeriet for, hvad det i den Henseende har foretaget, er denne Ros øjeblikkelig blevet mødt med voldsomme Protester, og derigennem er man kommet ind i Striden. Det er altsaa et Spørgsmaal, hvem der har yppet denne Strid, men det at rose en Mand kan dog ikke være at yppe Strid. For øvrigt synes jeg, at hele denne Side af Sagen er af mindre Betydning. Spørgsmaalet er vel dette, om man ikke ved at udsætte Valgene holder sig paa den Grund, som man var kommet ind paa ved Afslutningen af Overenskomsten mellem de konservative og Ministeriet, og det synes jeg, man maa erkende, og er det Tilfældet, er det tilstrækkeligt, at vi handler, som vi gør.

Finansministeren (Brandes): Det ærede Medlem tager fejl. Den Overenskomst, jeg sigtede til, er Overenskomsten mellem de 4 Partier om Grundloven. Den Aftale eller de Samtaler, maa jeg vel